

Arrest

nr. 137 789 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran en een etnische Fars. In Iran zou u problemen gekend hebben omwille van feiten die verband houden met uw in België verblijvende broer A. R. R. L. (...) (OV (...)) die op 19 september 2000 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Ongeveer een jaar na de start van uw dienstplicht bij de Sepah-e-Pasdarán, in 1385 (2006-2007), zou de Ettelaat te weten gekomen zijn dat u bij aanvang van uw legerdienst verzwegen had dat uw broer politiek actief was en om die reden Iran ontvluchtte. U werd daarna gedurende vijftien dagen opgesloten, ondervraagd en gemarteld. Na uw vrijlating zou u nog een

tiental keer zijn aangehouden door de Ettelaat. U verliet Iran op 14/01/1388 (3 april 2009) en reisde naar België. U verbleef vervolgens meer dan twintig dagen in het Brusselse Noordstation, waar uw broer A. R. (...) u uiteindelijk kwam ophalen. Daags nadat uw broer u was komen ophalen, op 17/02/1388 (7 mei 2009), vroeg u asiel aan. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren uit angst gedood te zullen worden omdat u een gevluchte Bassidji bent die over informatie beschikt. Ter staving van asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); een melikaart (identiteitskaart); een Iraans rijbewijs; een legerdienstkaart; drie opleidingsattesten van de Bassidj d.d. 18/08/1382 (9/11/2003), 29/12/1382 (19/03/2004) en 08/09/1384 (29/11/2005); een lidmaatschapsattest van de Sepah-e Pasdaran d.d. 01/03/1385 (22/05/2006) waarin uw legerdienst wordt bevestigd; een dienstplichtschrift d.d. 18/02/1384 (08/05/2005); een medisch rapport van een onderzoek dat u diende te ondergaan om bij de Bassidj te kunnen werken, opgesteld op 28/03/1385 (18/06/2006); en een Belgisch medisch attest d.d. 05/08/2009 waarin bevestigd wordt dat u een litteken heeft van een oude brandwonde en een litteken van de huidtransplantatie die u hierbij onderging. Op 4 oktober 2005 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling in het kader van de asielaanvraag van uw broer A. R. R. L. (...) op wiens problemen uw asielaanvraag gebaseerd is. Op 18 september 2009 werd inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen gezien de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven en vrees. Op 2 december 2009 besloot ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.

Op 24 februari 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelt dat u bij uw verklaringen blijft die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde inzake uw vrees voor de Iraanse autoriteiten vanwege de politieke activiteiten van uw broer enerzijds en vanwege het feit dat u een gevluchte Bassidji bent die over informatie beschikt anderzijds. Verder betwist u de conclusies getrokken in de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag naar aanleiding van uw verklaringen over uw verblijf in het Brusselse Noordstation enerzijds en over uw intenties tot contact met de Iraanse ambassade in België anderzijds.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee foto's genomen tijdens uw dienstplicht bij de Sepah, acht loonfiches van tijdens uw dienstplicht bij de Sepah, vier bladen rapporten van uw opleidingen tijdens uw dienstplicht, een attest dat u na uw opleiding tijdens uw dienstplicht ontving, een document waarmee u de toelating kreeg om op de luchthaven te werken, een document van Bank Ansar en een kredietkaart van Bank Ansar welke u ontving tijdens uw dienstplicht en een afgiftebewijs betreffende uw rijbewijs van de stad Poperinge dd. 22 mei 2014.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk uw bewering dat u de Iraanse autoriteiten vreest vanwege de politieke activiteiten van uw broer en zijn daaropvolgende vlucht uit Iran enerzijds en vanwege het feit dat u een gevluchte Bassidji bent die over informatie beschikt anderzijds (verklaring dvz meervoudige aanvraag – vraag 36 en cgvs 28.05.2014, p.9). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen met en vrees voor de Iraanse autoriteiten geen geloof werd gehecht. Op 2 december 2009 besloot ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielpcedures incorrect is. In casu komt het CGVS echter tot het besluit dat u bij uw tweede asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen. In de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat uw bewering dat u als gevluchte Bassidji bij terugkeer naar Iran de dood te wachten staat bijzonder weinig geloofwaardig is gezien vastgesteld werd dat toen u op 6 augustus 2009 op het Commissariaat-generaal enkele originele documenten toonde, u stelde dat u deze originelen nog nodig

had voor de Iraanse ambassade in België. In de beslissing werd geconcludeerd dat het feit dat u een beroep wilde doen op uw ambassade niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees als voormalig Bassidji ernstig in het gedrang brengt. Deze conclusie werd door de RvV in haar arrest van 2 december 2009 bevestigd. U diende geen cassatieberoep zodat de beoordeling ervan vast staat. Uw bewering in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u op 6 augustus 2009 louter verklaarde dat u uw rijbewijs wilde omzetten en de protection officer van het CGVS zonder meer aannam dat u zich naar de Iraanse ambassade wilde begeven terwijl u in werkelijkheid uw Iraans rijbewijs in uw gemeente wilde inruilen voor een Belgisch exemplaar (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 36) strookt bovendien niet met de verklaringen in de nota die naar aanleiding van deze feiten werd opgesteld. Uit de bij het administratief dossier gevoegde nota blijkt immers duidelijk dat u toen expliciet verklaarde uw originele documenten nodig te hebben voor de Iraanse ambassade. Daarenboven bleek u niet alleen uw rijbewijs en shenasnameh, maar ook uw militaire kaart en een medisch attest aan de ambassade te willen voorleggen; documenten die u niet nodig heeft bij het inwisselen van een rijbewijs in België. Tijdens uw gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag beweert u dan weer dat u uw Karte Mili (nationale kaart), een document dat niet opgesomd wordt in de nota dd. 06.08.2009, nodig had voor het omzetten van uw rijbewijs (cgvs 28.05.2014, p.11). Uit het afgiftebewijs van de stad Poperinge dat u voorlegt blijkt overigens dat u slechts op 22 mei 2014 uw rijbewijs ter omzetting voorlegde, wat de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in 2009 niet naar de ambassade maar naar het gemeentehuis wilde gaan verder ondergraaft.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u tijdens uw dienstplicht voor de Sepah tewerkgesteld was bij een dienst die verantwoordelijk was voor de veiligheid van de vluchten op de luchthaven waar u toegang had tot geheime informatie. Vanwege uw vlucht uit Iran vreest u bij terugkeer als spion beschouwd te worden. Ook wat betreft deze bewering dient de aangehaalde vaststelling uit de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag, meer bepaald dat het feit dat u een beroep wilde doen op uw ambassade niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ernstig in het gedrang brengt, herhaald te worden. Ook uw verklaringen hieromtrent overtuigen niet. Zo stelt u immers dat u op de luchthaven voor Bank Ansar administratief werk verrichtte en loonfiches en uurstaten bekeek. Later werkte u op een dienst die bureaumateriaal aan het personeel leverde (cgvs 28.05.2014, p.7 en 9). Uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat u toegang had tot gevoelige of geheime informatie. Slechts wanneer het CGVS u confronteert met de vaststelling dat uit uw verklaringen allerm minst blijkt dat u in het kader van uw verplichte legerdienst toegang had tot geheime informatie en u enkel een lage uitvoerende administratieve functie had, beweert u plots dat u niet enkel de loonadministratie van een bank deed maar dat u ook belangrijke mensen ontmoette en zag hoe er goederen naar Syrië of Libanon verscheept werden. U stelt hierbij bijzonder hypothetisch dat indien er iets gestolen wordt men zich in eerste instantie richt tot de mensen die al problemen hebben (cgvs 28.05.2014, p.10), waarbij dan weer moet worden opgeworpen dat uw beweerd problemen reeds in de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag ontkracht werden.

Verder betwist u de door het CGVS getrokken conclusies in de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag betreffende uw beweerd verblijf in het Brusselse Noordstation (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 36). Er dient echter vastgesteld te worden dat u deze conclusies eveneens betwistte in het kader van uw beroep voor de RvV. In haar arrest van 2 december 2009 oordeelde de RvV echter dat u onsamenhangende verklaringen aflegde betreffende uw verblijf in het Noordstation en dat de door u aangehaalde taalproblemen geen verklaring bieden voor het feit dat u gedurende 24 dagen in het Brusselse Noordstation zou hebben verbleven alvorens een asielaanvraag te hebben ingediend. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing zodat de beoordeling ervan vaststaat. Er dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielprocedure incorrect is. U herhaalt immers enkel uw verklaringen dat u niet wist hoe het er in België aan toe ging en dat u niets durfde ondernemen vooraleer u contact had met uw broer (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 36). Tijdens uw gehoor voor het CGVS herhaalt u opnieuw dat u lange tijd in het Noordstation verbleef omdat geen contactgegevens had van uw broer A. R. (...). U stelt hierover dat uw broer zijn telefoonnummer angstvallig verborg voor zijn familieleden vanwege zijn vrees voor de Iraanse autoriteiten (cgvs 28.05.2014, p10-11). Gezien er geen geloof gehecht werd aan de problemen van uw broer met de Iraanse autoriteiten kan ook deze bewering niet overtuigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven geen gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde

documenten zijn evenmin van die aard deze conclusie te wijzigen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en op zichzelf niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat de twee foto's genomen tijdens uw dienstplicht bij de Sepah, de acht loonfiches van tijdens uw dienstplicht bij de Sepah, de vier bladen rapporten van uw opleidingen tijdens uw dienstplicht, het attest dat u na uw opleiding tijdens uw dienstplicht ontving, het document waarmee u de toelating kreeg om op de luchthaven te werken, het document van Bank Ansar en de kredietkaart van Bank Ansar welke u ontving tijdens uw dienstplicht louter de vervulling van uw dienstplicht bij de Sepah betreffen, die noch in het kader van uw eerste asielaanvraag noch in het kader van uw huidige asielaanvraag werd of wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij een schending van dit beginsel opwerpt, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 7 mei 2009 werd door verwerende partij bij beslissing van 14 september 2009 ongeloofwaardig bevonden waardoor verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 35 238 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2009, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 16, documenten eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij bemerkt in haar verzoekschrift dat tijdens haar eerste asielaanvraag haar gehoor hoofdzakelijk betrekking had op het asielrelaas van haar broer, haar verblijf in het Brusselse Noordstation en haar reisweg. Naar haar persoonlijke ervaringen en gevoelens werd nauwelijks gepeild en hieromtrent werden slechts een zevental vragen gesteld. Ook in de huidige asielaanvraag kwam dit niet meer aan bod. Nochtans werd zij mishandeld en diende zij hierdoor een huidtransplantatie te ondergaan. Men kon de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ook hebben vastgesteld aan de hand van haar verklaringen omtrent deze gebeurtenissen en haar gevoelens hieromtrent.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij haar asielaanvragen hoofdzakelijk steunt op de problemen die haar broer zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 16, documenten eerste asielaanvraag, document 8 (vragenlijst CGVS), vraag 3.5; administratief dossier, stuk 16, gehoorverslag CGVS d.d. 30/07/2009, p. 13; administratief dossier, stuk 12, verklaring meervoudige asielaanvraag (vraag 36); administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/05/2014, p. 9-10 en 12). Waar verzoekende partij stelt dat naar haar persoonlijke ervaringen en gevoelens nauwelijks gepeild werd en dat hieromtrent slechts een zevental vragen werden gesteld en dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas vastgesteld kon worden aan de hand van haar verklaringen hieromtrent, bemerkt de Raad overigens dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig.

2.2.7.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is nieuwe elementen aan te brengen die op duidelijke wijze aantonen dat de motivering in de beslissing

inzake haar eerste asielaanvraag dat het feit dat zij een beroep wilde doen op haar ambassade de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees als voormalig Bassidji ernstig in het gedrang brengt, incorrect is, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij in het kader van huidige asielaanvraag een attest van de gemeente heeft voorgelegd dat aantoonde dat zij wel degelijk een rijbewijs heeft omgeruild. Waar verwerende partij bemerkt dat het attest van de gemeente dateert van 2014, waarmee derhalve niet wordt aangetoond dat het werkelijk de bedoeling was van verzoekende partij om naar de gemeente te gaan en niet naar de ambassade, legt verzoekende partij uit dat zij hiermee tot in 2014 gewacht heeft omdat zij geen verdere problemen hiermee wou. In 2014 moest zij uiteindelijk wel gaan, anders had zij geen rijbewijs meer. Daarnaast bemerkt verzoekende partij nog dat, toen zij documenten is gaan opvragen voor de gemeente, zij niet zelf met de persoon van het Commissariaat-generaal heeft gesproken daar zij geen Frans of Nederlands sprak. Iemand heeft voor haar vertaald via de gsm, waardoor er volgens verzoekende partij een misverstand is ontstaan.

2.2.7.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij niet zelf met de persoon van het Commissariaat-generaal heeft gesproken, maar dat iemand voor haar vertaald heeft via de gsm, waardoor er een misverstand is ontstaan, stelt de Raad vast dat deze uitleg een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze staft. Dit argument is dan ook geenszins van aard om de vaststelling dat in de bij het administratief dossier gevoegde nota expliciet staat vermeld dat verzoekende partij verklaarde haar originele documenten nodig te hebben voor de Iraanse ambassade te weerleggen.

Haar uitleg dat zij op 6 augustus 2009 louter verklaarde dat zij haar rijbewijs wilde omzetten is des te ongeloofwaardiger gezien uit de bij het administratief dossier gevoegde nota blijkt dat verzoekende partij niet alleen haar rijbewijs en shenasnameh, maar ook haar militaire kaart en medisch attest aan de ambassade wilde voorleggen. Dergelijke documenten heeft men evenwel niet nodig bij het inwisselen van een rijbewijs in België. Bovendien wordt door verzoekende partij tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige asielaanvraag beweerd dat zij haar Karte Mili (nationale kaart) nodig had voor het omzetten van haar rijbewijs (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/05/2014, p. 11), een document dat niet opgesomd wordt in de nota d.d. 6 augustus 2009.

Ten slotte wordt de bewering van verzoekende partij dat zij in 2009 niet naar de ambassade maar naar het gemeentehuis wilde gaan voor het omzetten van haar rijbewijs verder ondermijnt door de vaststelling dat verzoekende partij pas op 22 mei 2014 haar rijbewijs ter omzetting voorlegde. De uitleg in haar verzoekschrift dat zij hiermee tot 2014 gewacht heeft omdat zij geen verdere problemen hiermee wou en in 2014 uiteindelijk diende te gaan, daar zij anders geen rijbewijs meer had, is overigens geenszins verenigbaar met haar bewering dat zij reeds in 2009 naar het gemeentehuis wilde gaan voor het omzetten van haar rijbewijs. Bovendien duidt verzoekende partij niet aan welke problemen zij bedoelt bij een loutere omzetting van het rijbewijs.

2.2.8.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing omtrent de bewering van verzoekende partij dat zij tijdens haar dienstplicht voor de Sepah tewerkgesteld was bij een dienst die verantwoordelijk was voor de veiligheid van de vluchten op de luchthaven waar zij toegang had tot geheime informatie en dat zij vanwege haar vlucht uit Iran vreest bij terugkeer als spion beschouwd te worden, haalt verzoekende partij aan dat zij verklaard heeft dat zij in het begin slechts administratieve taken had, doch erna in contact kwam met belangrijke personen.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige asielaanvraag aanvankelijk het volgende verklaarde omtrent haar werk voor Bank Ansar: *“Eerst had ik gedurende twee maanden een opleiding. Daarna werd ik aan de luchthaven van Mehrabad doorverwezen. Ik deed de administratie voor de Bank e Ansar. Toen was het nog niet helemaal duidelijk, maar dat is een bank van de Sepah. We hielden ons bezig met de loonfiches, de uurstaten, we werkten samen met de Ansar Bank. Na vier of vijf maanden kreeg ik ander werk. (...) Daarna hield ik me meer met klanten en leveranciers bezig, als ze materiaal nodig hadden moest ik daar voor zorgen. (...) – U vertelde dat u eerst loonadministratie deed voor die bank. Nadien volgde u klanten en leveranciers op? Ja, dat klopt. Niet echt klanten, maar voor de mensen die daar werken. Als ze bijvoorbeeld een tafel nodig hadden konden ze een aanvraag indienen bij onze dienst. Wij zorgden er dan voor. Ze moesten op een lijst aangeven welk materiaal ze nodig hadden. (...) Het werd voor hen aangekocht door ons.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/05/2014, p. 7 en 9). De Raad treedt verwerende partij bij in haar motivering dat nergens uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij toegang had tot gevoelige of geheime informatie. Het is pas wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor geconfronteerd wordt met de vaststelling dat uit haar verklaringen allerm minst blijkt dat zij in het kader van haar verplichte legerdienst toegang had tot geheime informatie en zij enkel een lage uitvoerende administratieve functie had, dat verzoekende partij plots stelt dat zij bij haar werk bij de administratie van de veiligheidsdienst van de luchthaven tijdens de eerste

maanden belangrijke mensen heeft gezien, dat zij deze personen ontmoette en hun namen kende en dat zij ook zag dat er af en toe goederen naar Syrië of Libanon werden gestuurd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/05/2014, p. 10). Gelet op deze vaststellingen, kan de uitleg in haar verzoekschrift dat zij in het begin slechts administratieve taken had, doch erna in contact kwam met belangrijke personen, geenszins overtuigen.

2.2.9.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing in verband met het gegeven dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag de door het Commissariaat-generaal getrokken conclusies in de weigeringsbeslissing van haar eerste asielaanvraag betreffende haar beweerd verblijf in het Brusselse Noordstation betwist, stelt verzoekende partij dat zij enkel contact had via een tussenpersoon die door haar broer werd gecontacteerd via vermoedelijk een externe telefooncel. Uiteindelijk is haar broer zelf naar het station gekomen. Verzoekende partij onderstreept dat haar broer alle voorzorgen nam opdat zijn adres in België niet zou worden ontdekt.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat hij bij arrest van 2 december 2009 reeds geoordeeld heeft dat verzoekende partij onsamenhangende verklaringen aflegde betreffende haar verblijf in het Brusselse Noordstation en dat de door haar aangehaalde taalproblemen geen verklaring bieden voor het feit dat zij gedurende 24 dagen in het Brusselse Noordstation zou hebben verbleven alvorens een asielaanvraag te hebben ingediend. Verzoekende partij diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest zodat de beoordeling ervan vaststaat. In het kader van haar huidige asielaanvraag worden door verzoekende partij geen nieuwe elementen aangebracht die op duidelijke wijze aantonen daar de uitkomst van haar vorige asielpcedure incorrect is, daar zij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere herhaling van haar eerdere verklaringen hieromtrent.

Waar verzoekende partij stelt dat haar broer alle voorzorgen nam opdat zijn adres in België niet zou worden ontdekt, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient evenwel op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat ook deze bewering niet kan overtuigen, gezien er geen geloof gehecht wordt aan de problemen van de broer van verzoekende partij met de Iraanse autoriteiten. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, zonder enige concrete argumenten aan te brengen ter weerlegging van desbetreffende motivering in de bestreden beslissing, biedt geen soelaas.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog bemerkt dat leden van de Bassidj doorgaans een mooie toekomst hebben en toegelaten worden tot de beste universiteiten, hetgeen blijkt uit het door haar als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde internetartikel (bijlage 9) en aanvoert dat zij dit alles niet zomaar zou laten schieten en dat bijgevolg duidelijk blijkt dat zij werkelijk is moeten vluchten omdat zij problemen had, benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat duidelijk is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partij. Het verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat Bassidj doorgaans een mooie toekomst hebben in Iran en te stellen dat zij dit alles niet zomaar zou laten schieten, volstaat allesbehalve om de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij te herstellen.

2.2.11.1. Verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op de situatie in Iran voor teruggekeerde uitgeprocedeerde asielzoekers. Verzoekende partij verwijst naar een internetartikel waarin gesteld wordt dat Amnesty International gerapporteerd heeft dat uitgeprocedeerde asielzoekers die terugkeren naar Iran worden geconfronteerd met arrestaties, ondervragingen en vervolgingen (bijlage 10 bij het verzoekschrift). Tevens citeert zij navolgende passage uit het "Nederlands Algemeen Ambtsbericht Iran" van 27 augustus 2012 (bijlage 11 bij het verzoekschrift): "*Volgens de Iraanse autoriteiten moeten Iraniërs die asiel in andere landen hebben gevraagd, in staat van beschuldiging worden gesteld vanwege verspreiding van valse propaganda tegen de Islamitische Republiek Iran en daarvoor gestraft worden. Op 17 februari 2011 verscheen er in een Iraanse krant een artikel geschreven door een voormalig rechter in het Hooggerechtshof. Met verwijzing naar bestaande wetgeving waardoor rechters Iraniërs in staat van beschuldiging kunnen stellen vanwege vermeende schendingen van de Iraanse wet, begaan toen zij zich ophielden buiten Iran, zouden volgens dit artikel afgewezen asielzoekers vervolgd kunnen worden vanwege het verzinnen van zogenaamde vervolging in Iran.*". Volgens verzoekende partij blijkt uit deze informatie dat er een risico bij terugkeer bestaat voor een voormalig lid van de Bassidj die jaren in het Westen heeft verbleven.

2.2.11.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de vervulling van de dienstplicht van verzoekende partij bij de Sepah nergens wordt betwist. Uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie blijkt evenwel op generlei wijze dat voormalige leden van de Bassidj die in het Westen hebben verbleven louter omwille van deze reden een verhoogd risico lopen om problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten.

Verder stelt de Raad vast dat voormeld citaat uit het “Nederlands Algemeen Ambtsbericht Iran” van 27 augustus 2012 is gesteld in de hypothetische wijs en dat uit dit citaat niet blijkt dat teruggekeerde Iraanse asielzoekers louter en alleen op basis van het indienen van een asielaanvraag door de Iraanse autoriteiten effectief worden gevisieerd en vervolgd. Evenmin blijkt dit uit het door verzoekende partij aangebrachte internetartikel. Daarenboven toont verzoekende partij niet aan dat haar autoriteiten in kennis zouden zijn van het gegeven dat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend. Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven zich met originele documenten te willen wenden tot de Iraanse ambassade wat niet wijst op enige vrees desbetreffend voor haar autoriteiten. Voormeld verweer kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij onder verwijzing naar en citerend uit enkele rapporten/nieuwsberichten (bijlagen 3-8 en 10-11 bij het verzoekschrift) nog de algemene mensenrechtenproblematiek in Iran aankaart, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel met de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Iran niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT